

ESPECIAL D'ESTIU DE GRANOTAKU: FESTIU FESTIVAL PART II

La Nalataia seguia mirant-se en Shuu i amb el braç de l'Ulquiorra que encara no havia rosegat, feia copets a la coberta de glaç del taüt. Pum pum. Pum pum... pum pum pum puuuuuuuuum, pumpumpum pum pum pum puuuuuuuuum! Pum pum pum pum, pupupupuuuuuuuuuum! Quina cançó misteriosa seria aquesta? Algun encanteri per despertar el seu estimat? Alguna fórmula màgica capaç de revertir els efectes del foc i el glaç?!

“HARRY POTTER!”

“No, Surmana! Parc Juràssic! És Parc Juràssic! Per què hauria d'estar cantant Harry Potter?!”

“I PER QUÈ HAURIES D'ESTAR CANTANT EN UNA SITUACIÓ AIXÍ?!” - la veu que flotava dins la ment de la Nalataia tenia raó, però si hi havia alguna cosa més certa que allò, era que la música amansava les feres i, en aquells moments, no n'hi havia cap de més perillosa pels voltants. Una Nalataia sense Shuuichi era com un Homer sense tele ni cervesa.

“Què puc fer? Què puc fer?”

“Oh, no os rompáis la cabeza, dulce damisela.”

“Qui és? Qui parla?”

“Soy yo, ¡vuestro hado madrinio! Y estoy aquí para solucionar todos vuestros problemas, ¡así que escuchad mi lema! Para terminar con esta devastación, ¡reunid a vuestros amigos en una difícil misión! Para el pelirrojo liberar con amor, ¡antes con arrojo deberás vencer a su captor! ¡Ouji! ¡El más guapo! ¡El Equipo Salvación despegar a la velocidad de la luz! ¡Ríndete ahora y pírdete para siempre! ¡Guau, que sexy soy!”

“Eh?”

“¡Que te cargues el puto ataúd!”

“Aaaah! Cony, això es diu abans!” - i amb una massa per demolir edificis, la Nalataia va atacar el fèretre de glaç que conservava el seu estimat com si fos una sardina enllaunada. Però ni els cops, ni els insults ni les mossegades de la presentadora van servir per a res; aquell taüt estava fet a prova de xicotes esquizofrèniques profundes. “No serveix de res, Ouji!”

“Hum, sí, puede que no haya sido la mejor de mis profecías... ¡Está bien, diseñaré un plan infalible para sacar de aquí a la cerilla humeante esta!”

La Kireko mai havia estat més satisfeta ni més contenta que en aquell moment. Ni tan sols quan la Nalataia li va oferir copresentar el programa des del sofà, en bata i sense límit d'àpats al dia. Les carícies del majordom tenien un no-sé-què-què-què-sé-jo que la transportaven a un estat de calma pura, un nirvana felí perfecte... que ben aviat acabaria fet miques perquè hi havia una colla de desaprensus que els

perseguien i això sí que no, AIXÓ SÍ QUE NO!

“¡ME CAGO EN EL RAMEN QUE OS PARIÓ!” - d'un salt més propi d'un estruç sense cames que no d'un gat, la Kireko es va propulsar endavant, tirant en Sebastian pels terres i aterrant damunt d'en Hibari, qui va allargar una mà tremolosa al llom de la presentadora per acariciar-la i en va enretirar un braç que li arribava pel colze. “A mi sólo me toca el chacho, ¡panda de anacardos!”

“Vaya, se nos pone elitista la señora. Negrordomo, ¡enséñame tu técnica, a ver si así logro seducir a Hiba—AAAAAAAAAAAAAAAAARGH” - unes ungles afilades com pedres d'esmolar seguides d'un peu havien obert una falla oceànica al ventre de l'Atobe, que va ensopegar amb els seus propis intestins i va compartir una mica d'aquell amor que tenia reservat per en Hibari amb el terra dur de ciment. “Ngo mghe ghaghyaghas! Ghe pghoghne ghel mghyoghdghomo! ¡Ghegstghas mghas ghacghonda qghue--”

“Cachondo será cuando te cuelge de los pelillos de la nariz en un estanque lleno de cocodrilos! ¡Ya verás que risas nos echamos!” - aprofitant que en Hitsugaya i en Hibari s'havien aturat de cop, l'Ulquiorra va saltar damunt la Kireko, i amb un llaç de cànem i un barret de vaquer, se li va asseure al damunt i la va muntar com si fos un poltre salvatge en un rodeo.

“Yiha, yiha, quanta emoció.” - va declarar l'Arrancar alhora que es treia el barret i el brandava en cercles, despertant aplaudiments espontanis de desconeguts que passejaven per allà.

“Molt ben executat, noi.”

“Sí, però li falta emoció al rostre. Sembla que vagis de funeral, nano!”

“Claro que va de funeral, ¡EL SUYO!” - i amb una queixalada lateral digna d'un tiranosaure rex afamat, la Kireko va engrapar l'Ulquiorra pel maluc i el va fer caure, fent-lo xocar de costat contra l'asfalt. A qualsevol altre, un cop com aquest, li hagués causat una commoció cerebral però a l'Ulquiorra només li va partir el crani en dos, deixant a la vista un cervell del color de les maragdes oxidades. Una mà enguantada va alçar l'Arrancar pel que en quedava de coll i sense esforç aparent, el va fer xocar contra els espontanis espectadors, que van fugir atabalats abans no els toqués més el rebre.

“Jove mestressa, si us plau, no faci cas de les insinuacions deplorables i torni aquí, que el meu instint de majordom em diu que la jove mestressa Nalataia ens necessita. Ràpid!”

“¡Habemus plan!”

“Faves amb pa!” - la Nalataia i l'Ouji ballaven al voltant del taüt que contenia en Shuuichi i cridaven als quatre vents que mai el cel havia estat tan blau, ni les ones tan mogudes! El pla que havien dissenyat per treure d'allà el pobre pèl-roig era d'un perfecció que ratllava la bogeria... perquè era impossible dur-lo a terme mantenint el cap damunt les espatlles, muahahahaha! Però això els era igual a aquest parell.

Sabien que triomfarien i no estaven disposats a fer-se enrere. Els calia reunir a tot el grup per poder començar la missió de salvament, així que l'Ouji, amb tot el dolor del seu cor, es va endinsar al mar, a la cerca dels pobres taurons que s'havien menjat en Zoro. Ell no els el volia fer vomitar, però era clau que aquell gamarús de força desmesurada estigués amb ells durant l'execució del seu pla mestre, i així els ho va explicar als taurons. Les pobres bèsties van desprendre's dels fragments del seu dinar però l'Ouji els va assegurar que una petita part de la seva ànima sempre els pertanyeria. I amb aquestes paraules de consol, els taurons van retornar a aigües més càlides, rememorant amb nostàlgia i satisfacció la carnisseria que havia estat l'espadaixí. Tots i cada un dels fragments d'en Zoro es van estremir de recordar-ho i la seva ànima bruta i desmembrada va conservar per sempre més aquells instants de sang i dolor.

Mentre l'Ouji discutia amb el tauró que s'havia empassat en Kid i que, comprensiblement, no el volia deixar anar, la Nalataia va agafar cola de contacte ultraràpida i es va dedicar a enganxar els fragments dispersos d'en Zoro.

“No. Que nooooo! Que això no va aquí, et dic!”

“Aviam, dels dos, qui és biòloga titulada?!”

“M'importen ben poc els títols que tinguis, el peu dret mai, MAI m'havia sortit pel cul!”

“Doncs jo trobo que t'escau més, que vols que et digui.”

“Però sóc jo qui ha de viure aquí dins, així que deixa'l al seu lloc.”

“I aquesta cosa menuda, tova i flàccida? Què n'haig de fer, amb això?”

“Doncs, no sé... tornar-ho a l'aigua?! És un cony de cogombre de mar!”

“A mi no em cridis, que et cuso la boca!”

“Endavant! I ja que hi ets, em cuses tot sencer i en fas una pilota, de mi, **SEGUR QUE TINDRÉ UNA VIDA MOLT MÉS FÀCIL!**”

“Sigur qui tindri uni vidi milt mis ficil. Bah!” - descartant per complet els pocs coneixements d'anatomia que tenia, la Nalataia va enganxar en Zoro tal i com anava agafant les parts repartides per la sorra de la platja. Al final, la composició va resultar agradable i tot a la vista.

“Perdona?! Jo ja ho era, d'agradable a la vista! Saps quantíssimes legions de fans tinc arreu del món?! Eh, **HO SAPS?!**”

“¿Y sabes cuantas de ellas te ponen a cuatro patas delante del cocinero ese que tanto miedo te da?”

“No li tinc por, a en Sanji!”

“No, és clar. I jo no estic enamorat de l'Atobe en secret, hahahahaha!”

“Qué más da quién está enamorado de quién, o a qué le tenga miedo cabeza da sapo, ¿habéis visto dónde tiene pegadas las espadas? Spoiler para los bajitos de segunda fila; en la cabeza no, ijajajajajaja!”

“On? On me las ha enganxades?!”

“¡Maldita sea!”

“Hahahahahahahahahahaha!”

“Oh, Kireko, ja has torna-- per què et porta en braços en Sebastian? I per què ronques?”

“¿Por qué?! ¿Por qué?! ¡Todo son preguntas! ¡Dejádme en paz!”

“La jove mestressa està un xic efervescent avui.”

“¿Efervescente?”

“No es diu així? Quan una persona té la pell fina, vull dir.”

“Irascible.”

“Exacte.”

“Però aquest és el seu estat natural, què té de sorprenent?”

“¡PUES QUE HOY ESTÁ AUMENTADO A LA ENÉSIMA POTENCIA! ¡BUAAAAAAAAAAAA!” - però el majordom no la va deixar anar i la Kireko se li va regirar en contra, esgarrapant-li tota la cara i deixant-li tires de pell penjant del rostre. L'expressió de màxima felicitat d'en Sebastian fregava l'èxtasi emocional.

“Va, Kireko, vine cap aquí, tinc sardines! I un pla per treure en Shuu d'aquí dins!”

“Oh, eso me interesa. Lo del pelirrojo no tanto, pero nunca le digo que no a una buena historia de ciencia ficción.”

“Doncs veuràs, xxxxxxx-xxx x-xxxxxxxx xxx xxxxx-xx xx-x xxxxxxxxxxxxxx-xx i després xxx-xxxx-xxxxx!”

“Por qué me da que esa censura no augura nada bueno para nosotros?”

“Potser penses que sense la censura sonaria gaire millor?”

“No, supongo que no. Pero, por lo menos, no nos harían de sufrir así.”

Mentre la Nalataia i la Kireko acabaven de repassar el pla, i en Kid despertava del seu estat de letargia causat pel trauma d'haver estat devorat sencer per un tauró, l'Ouji immortalitzava la nova anatomia d'en Zoro en una aquarel·la abans no es perdés per sempre més.

“¡Hay que ver lo desagradecidos que son algunos! ¿Por qué te desarmas de esa manera? Con lo que le ha costado a la pobre montarte así y tu, ivas y le desmontas el chiringuito!”

“Perdona que no m'agradi haver de respirar pel dit gros del peu!”

“Crec que aquest és el menor dels teus problemes.”

“Calla i ajuda'm! Aguanta això.”

“Si vols que et toqui, m'hauràs de pagar molta pasta, per avançat i amb un IVA del 75 per cent.”

“... KID! Para de somiquejar i vine a sostenir-me el cul!”

“Me ofrezco volunt--”

“NI de conya! Kid! KIIIIIIIIIIIIID!” - el jove Déu de la Mort va obrir els ulls de cop i l'impacte de veure un cap enganxat a un peu enganxat a un omòplat enganxat a mitja cama enganxada a un tros de tronc subjectat per un mà sense dits el va fer caure inconscient a l'instant. “Doncs sí, és molt útil tenir-te a

l'equip, MOLT ÚTIL!”

“De quin equip parles?”

“Del meu... i vosaltres no hi esteu convidats!”

“Menos mal.”

Al final, en Zoro es va remuntar sol i va aprofitar que havia recuperat el control voluntari del seu cos per atonyinar en Kid a consciència. Un cop alliberada tota la ràbia i frustració, en Zoro es va encreuar de braços al costat del Trio Meravelles i va observar preocupat com la Nalataia i la Kireko els llençaven miradetes de reüll i reien entre dents quan els feien saltar de l'ensurt.

“Molt bé, molt bé! Apropieu-vos tots, que us explicarem les activitats de la tarda!”

“Tarda? Però si ja despunta la lluna! Va, quan tornarem a la casa? Allà, com a mínim, tenim uns horaris...”

“Sí, i unes rutines només trencades per les vostres decisions demencials.”

“I llocs on amagar-nos.”

“Kid, tu mai tens temps d'amagar-te, sempre t' enxampen el primer.”

“Mentida! A mi no m' enxampa ningú, m'hi llanceu vosaltres!”

“Tanto da, que da lo mismo. ¿Para qué quieres volver allí dentro con lo fresquito que se está aquí fuera?”

“Al congelador també s'hi està fresquet... i és més segur que aquest lloc.” - mormolava en Kid, clavant cops a una pedra que, cansada de les seves agressions, li va saltar a l'ull i li va esgarrar la retina.

“Aaaaaaaaauuuu! Veieu? Això és un suplici!”

“Que si, que te calles ya. A ver, ¿qué diantres es eso de “las actividades de la tarde”, y por qué diantre tenemos que participar en ellas?”

“Buena pregunta, tenista salidorro.” - un somriure beatífic va aparèixer a la cara de la Kireko, que es va quedar mirant l'infinit. Els nois van girar el cap, aviam si tenien la resposta al darrera i no l'havien vista. Però no. La Kireko s'havia quedat clavada, res més. Una nova excentricitat en la ja de per si excèntrica presentadora.

“¿Y vas a contestarla o qué?”

“¿Yo? ¡Ni que me paguen por ello! ¡NALA!”

“Com ja sabreu, una força més enllà de tota comprensió humana, ha tancat en Shuu en un taüt de gel i--”

“Ha estat en Hitsugaya. I li ho has demanat tu.”

“--i no podem permetre que aquest ens maligne, la meva Nemesis, campi sense ordre ni control pel nostre món! Com a Guardians del Regne, li hem de fer front i vèncer-la abans no aconsegueixi les Gemmes de Poder!”

“Espera, espera, espera, que comences a desbarrar. Quina Nemesis?! Quin regne?! QUINES JOIES DE

PODER?!”

“Gemmes, que no escoltes, tros de gripau vomitiu!”

“Si, és clar, el problema és la meva sordera incipient, no et fot!”

“Nalataia, jo crec que estàs exagerant una mica. Tot això dels Guardians del Regne i les Gemm--”

“I jo crec que regalaré un gronxador sexual d'aquells tan sofisticats a l'Atobe perquè el provi amb tu!”

“Redéu! Les Gemmes de Poder estan en perill?! De pressa, cavalquem cap al nostre destí i destrossem la Nemesis de la Nalataia!”

“Que asco me tienes...”

“Deixeu-la parlar, aviam si acaba d'una vegada i podem fotre el camp d'aquí.”

“Doncs això, que les Gemmes de Poder perillen i les hem de trobar. Però fa molts i molts anys, l'antic monarca les va amagar perquè no se'n refiava de la seva dona, que li fotia les banyes amb la minyona... cosa normal, per altra banda, perquè era un amant tan inepte que ni ell mateix era capaç de satisfer-se les necessitats, menys encara les de la reina, el seu harem privat, l'harem d'ús públic del regne aportant una modesta, però generosa quantitat de diners, i la del mosso de quadres--”

“Mare meva, ja comença...” - la fantasia epico-medieval de la Nalataia va continuar durant una llarga estona que se'ls va fer interminable. Al final, l'única conclusió que en van treure va ser que l'Ouji havia organitzat una gimcana per les coves dels voltants i que, en parelles, haurien de trobar i omplir uns cristalls amagats. De què omplir-los no estava gaire clar, però tenia alguna cosa veure amb la virtut innata de no-sé-qui i la circumcisió de no-sé-qui-altre.

“Apa, fem parelles ràpid abans no ens toqui en Kid!”

“Si era una broma, no té puta gràcia!”

“No, no, no és cap broma. Abans em deixo desmembrar una altra vegada pels taurons que aparellar-me amb tu!”

“Oh, así que quieres aparearte con Kid. Bueno, pues si tanto lo deseas... itodo tuyo!”

“No! NOOOOOOOOOO! He dit que NO volia! No vull! No m'ho feu, això!”

“Va, va, Zoro, no siguis criatura. És clar que no aniràs amb en Kid. Aniràs amb--”

“Déu existe--”

“--mi!”

“--eeeeEEEEEEEEEEEEEEEEEH?! I un be negre!”

“Eso te pasa por bocachanca. Tú, vampirucho, ¡conmigo!”

“Vosaltres també participeu?”

“Aleshores no serà gaire cruel...”

“Ja, isigue soñando! ¿Por qué crees que nos llevamos a los más fuertes?”

“En Takuma? Fort? O sigui, més que jo?”

“Nunca se sabe cuando vas a necesitar que te conviertan en una vampiresa sanguinaria para regenerarte.”

“¿Más sanguinaria aún?”

“Por bocazas, itú con el asimétrico!”

“Oh, ¡venga ya! Me lo voy a merendar en dos mordiscos... no es justo.”

“La meva vida rarament ho és.”

“Quina parella més mona! Va, les que falten! Sebastian, espero que siguis conscient que si retornes en Hiba-chan amb una sola rascada, t'esclafaré el cap contra el terra mentre ballo claqué damunt dels teus pulmons. Però amb amor, eh?”

“No patiu, jove mestressa, no veureu ni una sola rascada al seu cos.”

“Amigo mío, tu alma peligra.”

“Potser sí... però m'ha tocat el majordom eficientment perfecte. Hahahahaha, morireu tots menys jo! Hahahahaha!”

“Tu Ouji, que has dissenyat aquest meravellós joc i m'has revelat la profecia que m'ajudarà a recuperar en Shuu, pots escollir. L'Ulquiorra o en Hitsugaya?”

“Interesante elección. Por un lado, el pequeñín es eficiente a la par que no demasiado cansino--”

“NO SÓC PETIT!”

“Aunque su tendencia a emular al aún más enano Edward Elric me pone un pelín nervioso. Por otro lado, Ulquiorra tiene sus ventajas. Veamos, punto número uno: se regenera, habilidad que siempre es deseable cuando te cercenan una pierna, por ejemplo. Punto número dos: no habla demasiado, por lo que nadie interrumpirá mis elaborados soliloquios, y escuchar mi propia voz es algo que, confieso, me pone mucho. Punto número tres: aún no me tiene pillado el truco, así que será mucho más fácil putearle que a los demás, algo que me viene muy bien porque esta yincana es una encerrona, y de las buenas, con lo que tener una víctima a mano siempre es útil. Punto número cuatro: me gusta su estilo, es sensual, todo blanco y negro menos sus enormes y tristes ojos que, casualmente, me recuerdan a un perro que tuve cuando era un chaval curioso e inocente. ¿Qué habrá sido de ese perro? En fin serafín, punto número cinco: es incluso más cínico que yo y se muere por agenciarse de un corazón, algo en lo que puedo ayudarle puesto que más de uno perderá el suyo por el camino, con lo que me gano un aliado fuera de la casa. Punto número seis: dispara rayos láser y no creo que sea necesario añadir nada más a eso. Punto número siete--”

“Que sí, que sí, que aniràs amb l'Ulquiorra!”

“Aún me quedaban trece puntos más por repasar, pero sí, iré con el amigo monocromático.”

“Genial! Sol! Estaré sol! Per fi.”

“Doncs apa, ja tenim totes les parelles fetes! Viscaaaa!”

“Queríamos hacerlo bien, como lo hacíamos en el cole, ¿te acuerdas Nala?”

“Jo només recordo una única gimcana, i després d'aquella desafortunada pujada, vaig odiar molt la

Mariajo, la brúixola i, en general, el puto bosc de Collserola. Hum.”

“Claaaaaaaaro. A lo que iba, ique me pierdo! La idea era salir escalonados... vaya, dejándonos tiempo suficiente para desaparecer por la ruta que mejor nos pareciera y arrea. Pero me está dando mucha pereza, así que nada, ¡a lo Battle Royal! ¡Y que no gane cabeza de sapo o me lio a sopapos con los demás, ¿está claro?!”

“Senyora, sí senyora!”

“Doncs, apa... una...”

“Dos...”

“Dos i mig...”

“¡Y a tomar por cula ya de aquí! ¡No alargues este dolor de muelas más de lo necesario, cojones!” - amb un últim crit digne de qualsevol lleó ben posicionat a la manada, la Kireko va acomiadar els jugadors d'aquella estranya partida i cada parella va fotre a córrer en direccions oposades a les altres, cosa que va causar un xoc en cadena a la sorra i el consegüent reguitzell d'insults, trepitjades i escopinades als ulls. Era la guerra! La pregunta era, sabien exactament a què s'enfrontaven? La Nalataia sí. I la Kireko també. L'Ouji ho havia planejat, així que, si no ho tenia clar ell, no ho tenia clar ningú però, i els altres? Txàn txàn!

“¡Corre, maldita sea! ¡CORREEEEEEEEEEEEEEE!” - en Takuma carregava a l'esquena la sàdica presentadora qui, fins i tot, li havia posat un morrió i regnes al pobre vampir. Ell no tenia cap mena d'idea de cap a on es dirigien però semblava que la vaca burra que duia al damunt sí, i ja que ella estava al corrent de totes les trapes i paranys que els esperaven pel camí, estava força segur que els esquivarien i no en sortiria malpar—BOOOOOOOOOOOOOM!

“¡Buajajajajajajaja!”

“Això era una mina antipersonal?! Que us heu begut l'enteniment o què?!”

“¡Ahora por allí! ¡Por allí!” - cridava la Kireko, dirigint les regnes cap a un monticle d'aspecte sospitos. En Takuma va reprimir les ganes de frenar de cop i fer volar pels aires la presentadora i, d'un elegant salt, va evitar la més que evident mina, i va seguir corrent sense control pel bosc, atent a possibles elevacions de dubtosa procedència. Estava clar que la Kireko no tenia cap mena d'intenció de completar la missió i que el seu objectiu era únicament i exclusivament torturar la seva muntura.

“¡Esto va a ser la hostia! ¡Arre, jamelgo!”

“Aleshores, és del tot segur caminar per aquí?”

“Per descomptat. La jove mestressa Kireko volia convertir tot el litoral en un camp de mines però la jove mestressa Nalataia li ha dit que s'ho pintés a l'oli... tot i que no estic gaire segur de què vol dir, això. En qualsevol cas, els camins que discorren pels penya-segats estan lliures d'explosius terrestres.”

“Perfecte. I on dius que trobarem aquests cristalls?”

“No ens caldrà trobar-los, jove Guardià, per què els he col·locat jo mateix. Simplement, els recuperaré.”

“Molt bé. Així m'agrada, que siguis eficient.” - enganxat a la paret baixa del penya-segat per si les mosques, en Hibari seguia de prop el majordom, que el guiava cap a una cova un xic més amunt del nivell del mar. Que l'engendre diabòlic s'encarregués de la feina bruta, el deixava a ell amb molt temps lliure per pensar què collons se suposava que hauria de fer un cop tingués els cristalls al davant. I això li causava terrors nocturns estant despert.

“Anem a passejar! Mirarem per el bosc què hi ha! Passejar és molt bonic quan el bosc està florit! Trobarem flors i violes, farigola i romaní! I un ocell que des de l'arbre diu “Què passa? Sóc aquí!” ANEM A PASSE--!”

“Calla, cony de pesada!”

“Va, Zoro! No siguis esgarriacries! Quan es passeja pel bosc, cal cantar cançons del bosc!”

“Però és que NO SOM AL BOSC! Som en un miserable canyar, més sec que una espardenya i els teus crits estan atraient aus de rapinya!”

“Oh, ocellet! Tites, tites!”

“QUE NO SÓN GALLINES!” - en Zoro portava cinc minuts caminant amb la Nalataia i ja estava dels nervis. Tant, que començava a perdre el poc cabell que els taurons no li havien pres. Buscava desesperadament alguna cosa afilada per obrir-se la gola de banda a banda, però aquelles canyes eren més escanyolides que els seus capil·lars sanguinis. Tan atent que estava en trobar un suïcidi ràpid, no va veure venir els gripaus kamikaze que se li van abraonar al damunt. Quan ho va fer, ja era massa tard: l'havien cobert de moc i vòmit, i un grup furibund de mosquits el va atacar sense compassió.

“Veus què passa quan tens tan mal humor? Que la natura t'agafa mani--” - abans no pogués acabar la frase, en Zoro va agafar un dels gripaus que l'havien atacat i el va entaforar dins la boca oberta de la

Nalataia. Quan va mirar d'empassar-se'l, la bèstia immunda de la llacuna que estava al canyar d'excursió amb la família, li va quedar travada a la gola.

“Aviam si així calles d'una vegada.”

“Kid, ¡i¿vas a mover el culo o te vas a quedar aquí, sentado en la arena, esperando que los cristales de los cojones vengan a nosotros por arte de birlibirloque?!”

“Si els seguim el joc, estem morts. Ho sé. Sí, segur que ens pelaran a tots. I com que som una colla d'imbècils, encara anirem a l'escorxador amb el somriure a la cara!”

“Kid, si no levantas, el que te llevará al matadero seré yo... ¡a pedazos!”

“Se suposa que hauries d'estar de part meva! Som companys!”

“Se supone que debería estar en mi puta casa, tocándome las putas pelotas a dos manos, ¡PERO NO! Estoy aquí, haciéndote de niñera y estás siendo un jovencito muy malo. ¡Así que pon en marcha esa excusa de cuerpo que tienes y haz algo útil con tu vida!”

“El què, condemnar-me a mort?!”

“¡Mejor tú que yo! ¡TIRA!” - amb un cop de raqueta a les costelles, l'Atobe va obligar en Kid a aixecar-se i posar-se en marxa. La parella d'amics inseparables va optar per seguir la desembocadura d'un riu que anava a petar a quatre passes d'on eren, aviam si feien sort i alguna bèstia marina se'ls cruspia abans d'arribar al seu objectiu. Sovint cal anar amb compte amb allò que es desitja perquè, de manera totalment subtil i desapercebuda, un calamar gegant va sorgir de les profunditats oceàniques i va començar a reptar en la mateix direcció que els dos concursants.

En Hitsugaya jugava en un bassal que havia trobat prop de la carretera. Estava tan content d'anar sol que s'havia oblidat per complet de la gimcana. Amb la punta del dit congelava i descongelava el bassal quan, de la carretera, li va arribar el so d'uns frens esforçant-se al màxim per no endur-se'l pel davant. La furgoneta atrotinada va parar a mig centímetre del seu cul i de dins en van sortir tants renecs que fins i tot la Nalataia, uns quants quilòmetres més enllà, va girar el cap indignada per tanta blasfèmia. En Hitsugaya va pensar que aquella era la seva oportunitat. Es va alçar i, amb pas decidit, es va acostar a la porta del copilot.

“Li demanaràs que et porti lluny. On vulgui. Pagaràs qualsevol preu. És clar que sí, ets tot un home! Tot un home, Hitsugaya!” - va xiuxiuejar amb confiança mentre obria la porta.

“Hola.”

“¿Ves? Te dije que funcionaria.” - quan la porta de la furgoneta es va obrir i en Hitsugaya va quedar glaçat de l'espant, l'Ulquiorra va aprofitar per entaforar-li l'ampolla de cloroform a la boca. “Amigo mío, se supone que tiene que olerlo, no beberse.”

“Així serà més ràpid.”

“Y letal. Pero, ¿quién soy yo para oponerme a los designios del destino?” - indiferents a les gravacions dels turistes que, de ben segur, acabarien a mans de la policia, l'Ouji i l'Ulquiorra van lligar en Hitsugaya i el van tirar dins la furgoneta, estampant-lo contra la roda de recanvi que, a més, li va caure al damunt i el va sepultar. Un cop recollit el paquet, es van posar en marxa de nou.

Si li ho haguessin preguntat, la Nalataia hauria dit que feia hores que caminaven en cercles per aquell canyar maleït. Que feia hores que en Zoro s'havia perdut. Que feia hores que hauria de ser morta perquè duia un gripau encaixat a la gola, un gripau que es deia Leroy i que s'havia trobat amb ells per casualitat. Ell, el seu company i els fills havien sortit del bassal habitual per anar a veure la família però, de sobte i sense saber com, havien acabat en aquell canyar. En Jules havia insistit que seguissin les mosques, que estava convençut que les havia vistes alguna vegada a casa dels seus pares però totes les mosques eren iguals, com podia estar-ne tan segur? Hi havia coses que en Leroy no acabava de veure clares, però la falta d'orientació d'en Jules no era una d'elles.

“És un complet inútil, com el babau aquest que t'acompanya. Qui es perd donant voltes a la mateixa pedra?!”

“Exacte! És súper frustrant! Mira que li ho dic, “Zoro, atura't i preguntem” però no, el senyor és massa orgullós i no vol que el prenguin per imbè--”

“ÉS UN CANYAR! A QUI VOLS QUE PREGUNTI?!”

“Doncs mira, allà hi ha algú! Hola! Holaaaaaaaaa! Senyor, amable senyor!” - la Nalataia va sortir corrent cap a una figura lleugerament encorbada que subjectava una canya de pescar. Sospirant, en Zoro la va

seguir i quan va arribar a la seva alçada, va veure que la canya era un arpó i que la figura lleugerament encorbada era un mariner octogenari intentant caçar sargantanes.

“Oh, oh, atrevits viatgers que cerqueu la glòria! Oh, aguerrius conqueridors que anheueu un poder més enllà dels límits de l'Univers! No tingueu por, apropau-vos a mi i deixeu que el destí us guiï cap el vostre esplendorós futur!” - en Zoro estava convençut que allà hi havia gat amagat. Aquell iaio no s'aguantava ni els pets, menys encara els podria oferir res que no fos una bona tuberculosi. Va voler agafar la Nalataia pel colze, però a ella li va faltar temps per llençar-se als peus ronyosos de l'avi mariner i demanar-li més saviesa kàrmica de la seva.

“Oh venerable senyor d'ungles com percebes! Oh honorable savi que fa pudor de pixat! Com puc salvar el meu pèl-roig estimat? Què cal fer per despertar-lo del seu son etern i miserable?” - en Zoro va veure clarament com la Nalataia picava l'ullet a l'ancià decrepit que, per un moment, havia posat cara de no saber ben bé a què estava jugant. També va veure com la presentadora posava els ulls en blancs i, de sota de la samarreta, treia una cartera de la Ladybug i oferia un bitllet de cinc euros al senyor. Revifat per la propina, l'octogenari va tenir un espasme. I un altre. I un altre!

“Merda, que està tenint un atac! Zoro!”

“Com que Zoro? No sóc metge!”

“Mira que li vaig dir a la Kireko que res d'escatimar en despeses! Però no! Havia de contractar el vell més decrepit que hi havia a la pàgina de contactes?!”

“Aquest paio estava a la pàgina de contactes? A quina secció, a la de “Pròximament serà el meu funeral. Vine a celebrar-ho”?!” - una mà arrugada i flonja va sorprendre en Zoro agafant-lo pel coll i alçant-lo tres pams enlaire. Al costat del no tan caduc ancià, la Nalataia reia histèrica mentre es fregava les mans amb malícia. - “M'has pres el pèl!”

“Jo? I ara! No sé de què em parles. El pobre home necessitava ajuda i prou.” - va dir la presentadora mentre seguia fregant-se les mans i somreia malèvolament, ensenyant unes dentetes menudes i afilades.

“Tu, humà, has vingut fins a mi buscant posar-te a prova.”

“I una merda de rata! Jo he vingut fins aquí enganyat!”

“No m'enganyis, perquè et lleigeix el cor... i el teu és una puta merda. Estàs més podrit que una sabata de pell exposada a la calor del desert. Però jo no jutjo, només pregunto!”

“I m'escanyes, cabró!”

“Ui, sí, perdona, m'he deixat endur.” - l'home, que ja no era un ancià, sinó un paio musculat i cepat, va deixar caure en Zoro justament damunt d'un cactus. “Humà, ets aquí per salvar un amic--”

“No.”

“--que aprecies molt i--”

“No pas.”

“--que necessita la teva inestimable ajuda--”

“El que li cal és un psicòleg.”

“--i tu la hi donaràs desinteressadament!”

“La hi donaré perquè m'hi obliguen! Perquè si no ho faig, em pelen!”

“Aquest és el cristall de la Terra. La seva força és estable com una muntanya, gràcil com un rierol--”

“M'estàs escoltant?! Nala! No, no facis veure que no em sents! Digues al senyor aquest que se'n pot anar a fregir espàrrecs! Ell i el coi de crista--!”

“--i requereix un sacrifici.”

“--eeeh?! QUÈ?! Ningú m'havia dit res, d'un sacrifici! Nala, vols fer el favor de deixar de jugar amb el gripau i fer-me cas!”

“Ella no et pot ajudar!”

“Sí pot, però no vol! Nala! NALAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!” - els xiscles aguts i penetrants d'en Zoro van esberlar diversos jocs de cristall de bohèmia a diversos milers de quilòmetres d'aquella platja abandonada. Fins i tot l'Ouji i l'Ulquiorra en van patir les conseqüències quan les rodes de la furgoneta van rebentar i van sortir disparats més enllà de la barana de seguretat de la carretera.

“Vaya, así que ya ha caído el primero, ¿eh?”

“Com dius?”

“¿Yo? Nada.” - el pla s'havia posat en marxa.

Lluny dels crits d'en Zoro, en Sebastian i en Hibari s'havien endinsat en una cova tot buscant algun dels cristalls. El majordom deia que ell ja havia estat allà, però en Hibari no sabia si en aquesta vida o en una altra.

“Que sí, que aquestes pedres em sonen molt.”

“Aquestes pedres porten aquí des del paleolític! I són totes iguals! Troba el coi de cristall d'una santa vega--!”

“Oh, ja el tinc. Vaja, no recordava haver-lo enganxat a una mà. Ni que aquesta mà anés unida a un braç. Ni el braç a un cos lleugerament putrefacte. Oh, tampoc recordava pas que els ulls del cadàver mostressin tan odi que cremés la pell. I, per descomptat, no recordo haver-li donat permís per mossegar-me el braç.” - la pellerina que subjectava el majordom s'havia enganxat d'una mossegada al seu braç i es mirava en Hibari amb vici i lascívia. Sense treure-li els ulls del damunt, el cos parcialment viu va deixar anar en Sebastian i es va acostar a en Hibari, que ja tenia els tonfaa a punt per estomacar-lo.

“Tira enrere! Ni te m'acostis! Fuig, fuig!” - però, naturalment, la sed de sang va ser més forta. En Sebastian, en veure les intencions del pobre mort vivent, va decidir que alimentar-se després de tant de

temps tancat en una cova era massa íntim per presenciar-ho i va sortir a pas lleuger de la cova, mentre en Hibari li exigia a crits que tornés. Crits que, segons més tard, van passar a ser grunyits profunds i reverberants. Encara no havia trepitjat l'exterior de la gruta, i en Sebastian ja sentia com l'engendre gemegava de plaer, com xarrupava la sang i les vísceres del jove Guardià. Els xiscles d'en Hibari, en canvi, havien cessat. Però si afinava bé l'oïda, podia sentir com es vessaven les seves llàgrimes en silenci. Fins i tot va ser capaç d'identificar els esgarips excitats de la criatura mentre es refregava alegrement contra el noi.

“Bé, ja en tenim un. En falten cinc.”

Només sabia que el lloc era fosc, que es movia i que feia pudor de cagallons de rata. En Hitsugaya va pensar que, ben mirat i si tenien intenció de segrestar-lo des d'un bon principi, ja es podrien haver rascat un xic més la butxaca i haver buscat una furgoneta més neta! Sentia com les restes orgàniques dels animalons se li ficaven pel nas i li baixaven per la gola. Hauria vomitat si no li hagués fet massa por alertar l'Ouji que estava despert.

“Ui, itarde! Controlamos tus constantes vitales. Además, con la cantidad de zurullos que te has tragado, ¿tú sabes lo desequilibrada que va la furgoneta? Al final, me ha tocado pedirle al monocromático que equilibrara un poco el peso. Ahí lo tienes.” - efectivament, en Hitsugaya va girar el cap i es va trobar amb la mirada concentrada de l'Arrancar, que estava tot vermell i inflat.

“Ulquiorra, què coi fo—JODER, QUINA PUDOR?! QUÈ FAS?! QUÈ FAS?!”

“Caca.”

“PER QUÈ?! PER QUÈ?!”

“M'ho ha dit ell.” - va assenyalar l'Ouji, que conduïa tranquil·lament. - “Hmmmm... ooooh. Fet.” - l'Ulquiorra es va aixecar del raconet on era, es va apujar els pantalons i va tornar a seure al seient del copilot.

“A ver, y no te lo tomes como una crítica, pero yo no te he pedido que te cagaras en la furgoneta.”

“No, has dit que segur que jo cagava cagarros més grans que en Hitsugaya. Jo t'he dit que no. Tu has dit que sí. Jo he dit que no. Tu has tornat a dir que sí. I jo t'he dit “T'ho demostraré”. I aleshores s'ha despertat, m'ha descobert i t'has inventat la bestiesa aquesta del desequilibri.”

“PERÒ PER QUÈ SOU AIXÍ?! PER QUÈ?!”

“Bueno, al final, tenías tú razón. Enhorabuena, chiquitín, ¡por lo visto sí existe algo más pequeño que tú!”

“Traieu-me d'aquí, cabrons!” - en Hitsugaya va rodolar per enganxar-se a la carrosseria de la furgoneta i

fondre's amb ella, si feia falta. La tifa de l'Ulquiorra havia rodolat en una corba i ara girava peresosament cap a ell. Desesperat, va mirar al seu voltant, esperant trobar alguna cosa que li servís de barrera... però només va veure dues gemmes brillants: una vermella i una groga. Quan es va adonar que eren els cristalls, va ser massa tard, ja tenia la caca al damunt. - “AAAAAAAAAAAAAAH!”

“Jo de tu tancaria la boca. No m'ha sortit gaire consistent.”

La Kireko seguia portant en Takuma per camins farcits de mines-antipersonals i en Takuma seguia encaparrat en esquivar-les.

“Pero, a ver, !que saltes encima de ellas! ¡Vuelo por los aires, maldito hijo de fruta!”

“Hem de buscar els cristalls! Els cristalls, no saltar pels aires!”

“¡QUE ME DE IGUAL! ¡Yo quiero volar!”

“Ah, sí? Doncs au, cap amunt!” - amb una frenada en sec, en Takuma va llançar la Kireko damunt d'un tros del camí especialment plagat de mines. La presentadora va descriure un arc perfecte i anava de camí a menjar-se uns pocs explosius quan, sobtadament, es va treure de la butxaca un vano i el va agitar, amb tanta força, que va aterrar a l'altra banda del camp de mines.

“Ala, guapete, SUPERA ESTO, BUAJAJAJAJA!” - la presentadora es va posar a ballar, celebrant que havia salvat el cul i que, ben aviat, seria el vampir qui saltaria pels aires quan, sense voler, va trepitjar una mina. En Takuma no recordava haver vist mai a ningú volar tan alt ni tan de pressa en tan poc temps. Seguia amb la mirada la paràbola torta que la Kireko descrivia en el seu ascens quan, d'entre la runa, va veure una cosa lluentment negra.

“Mira tu que bé.” - havien trobat un cristall.

“Entonces, una vez demos con los cristales, los llenamos y ya podemos volver, ¿no?”

“Sí, això han dit. També han comentat que si érem tan inútils de no trobar-ne cap, ens tallarien a rodanxes.”

“Vamos, que encontrando uno ya es más que suficiente.”

“Millor els trobem tots i--”

“¡Y nada! ¿Tú te crees que los demás irán por ahí, a la caza del cristal? ¡Venga ya! En cuanto den con uno se vuelven con el rabo entre las piernas a la playa. Y como que me llamo Atobe que mi rabo va a hacer

exactamente lo mismo.” - feia ja una bona estona que seguien el curs del rierol i encara no havien vist res que pogués semblar un cristall. Vaja, no els que buscaven, perquè de cristalls n'havien vist molts, sobretot fragments de pipes de crack. - “Y lástima que no quedara nada dentro.”

“No estic segur que les drogues siguin el que necessitem ara mateix.”

“Habla por ti.”

“Tu tot el que sigui fotre coses...”

“Dáte con los dientes contra un canto que no intente meterte NADA a ti. Tanto estrés no es bueno para la próstata.” - en Kid s'hauria deixat les dents contra una cantonada, dues, i fins i tot tres si amb això hagués evitat que l'emparellessin amb el tenista addicte al sexe. Estava a punt de retreure-li que la dutxa de la casa era compartida i que ja podria netejar-la després de les seves llargues i recurrents sessions de massatges quan un tentacle immens el va aixecar pels aires i li va clavar el cap i el coll a terra talment com si fos un estruç. El jove Déu de la Mort va començar a tremolar i suar. “Tómatelo con calma, piltrafilla. Te voy a--”

“Ni te m'acostis!”

--sacar de ahí. Pero ya veo que no quieres. Pues nada, ¡QUE TE FOLLE UN PEZ! Ah no, perdona, un pez no, un calamar gigante. Ese calamar gigante.” - tot i que sabia que el seu company no el veia, l'Atobe va assenyalar la criatureta de tota manera. Amb una sonora palmada al cul ben situat del seu company, l'Atobe es va acomiadar d'en Kid i, de passada, va agafar el cristall blau oceà que les aigües purulentes del rierol van vomitar quan el calamar havia aparegut d'imprevist.

L'Atobe va ser el primer en arribar a la platja. D'entrada, i quan va veure que no hi havia ningú més, va témer que, per una vegada, en Kid hagués estat més llest que ell. Però li va passar de seguida quan va recordar on era.

“Ay, cuanta pelusilla hacia mi persona.” - va decidir estirar-se a la sorra i esperar. Un renec en estèreo va ressonar per tota la platja. L'Atobe no en tenia gens de ganes, de fer-ne cas, però va obrir un ull igualment. I sort que ho va fer, perquè una Kireko en flames volava directa cap a ell a velocitat de creuer.

“¡PLANTÍGRADOoo!” - la nova versió de la torxa humana va aterrar a la platja, amb poca gràcia i de cap, provocant un tsunami a petita escala que, curiosament, només va deixar enterrat sota tones de sorra a l'Atobe. “Juraria que havia visto a alguien...”

“Sí, a mi, imaldita loca!” - va cridar entre dents i molent sorra el concursant més ric de la casa. Amb tota la força que va poder reunir, l'Atobe va emergir a la superfície amb tantíssim impuls que els seus

pulmons li van sortir de dins.

“¡Ostias, igual que una seta!” - amb molta desconfiança i un gran pal, la Kireko es va acostar al jove estès a terra i va burxar-ne els pulmons. Mai se sabia quines tècniques secretes tenien els tenistes d'elit.

“Eso duele.”

“Pues te jodes.”

“Nala, que tengo al salidillo aquí y llevaba un cristal encima. ¿Tú sabes algo del resto?”

“L'Ouji m'ha trucat per dir-me que ells en tenen dos. En Sebas-chan en té un altre. I jo també. En total, en són cinc.”

“Pues falta uno. Y me juego la cena de esta noche que lo tiene el miserable del vampirillo ese. Cuando le vea, ¡lo voy a moler como el trigo!”

“N'has d'estar molt convençuda si t'hi jugues el sopar...”

“Ya ves. Pero si llevo razón, me como el mío, el tuyo y el de todos los mojones de concursantes que tenemos. ¡Así que dale al turbo y venidos pa'acá!” - la Kireko va tallar la comunicació, es va guardar el mòbil a la butxaca i va seguir jugant amb els pulmons de l'Atobe, que s'estava còmodament posicionat sota el cul de la presentadora.

Una suau brisa sobtada va arrossegar una palada de sorra als ulls de la Kireko i ella, empenyada com una mica, va alçar la mirada per intentar decidir si matava el caragirat que havia causat l'anomalia atmosfèrica o no. Direm que, per sort, es tractava d'en Sebastian, però la veritat és que a la presentadora li era totalment indiferent. Ella el que volia era esbudellar algú, i si havia de ser el majordom, doncs el majordom. Però abans no arribés a tocar-lo amb el pal, una cosa llefiscosa li va caure al davant.

“Aaaaai, quin vol més mogudet. Cony d'octogenari...”

“Bua, ¡VAS A MORIR!”

“Eh?” - i a cops de bastó la Kireko va descarregar la seva ira damunt d'en Zoro.

“Avui dormirà tranquil·la, jove mestressa.”

“Bua, como lo sa--¡¿DÓNDE CREES QUE VAS?! ¡Ni te levantes!” - l'espadatxí estava cansat de ser l'ase dels cops. Sempre li tocava el rebre. De vegades, trobava a faltar en DonPatch. Com a mínim, quan ell hi era, les pallisses quedaven més repartides. Què n'hauria estat, d'ell?

“¡¿Te pone cachondo pensar en Patchy, eh?!”

“Què? NO! És clar que no!”

“Por supuesto que sí. No lo niegues, cabeza de sapo. Nos pasa a todos.”

“Bueno, pero que a ti cualquier criatura que se te ponga a tiro te encienda los ánimos... raro, lo que se

llama raro, no es.”

“Ahà! Ets un maleït addicte al sexe! Vas més calent que una plan--!”

“iNo te metas con él! Eso sólo lo hago yo. Además, hablábamos de ti. Cuéntanos, bicho infecto, ¿qué es lo que más te gusta de esa bola de chicle asquerosa y correosa?”

“RES! No m'agrada res d'en DonPatch!”

“No seas cruel, con lo que ella te quiere.”

“iNO SEAS MOJIGATO Y CONFIESA! ¿Sueñas con ella, verdad? ¡Claro que sí! Por eso te metes bajo las sábanas de los demás, para aliviarte el escozor, ¡buajajajajajaja!”

“Ni em pica res, ni em fico sota els llençols de ningú! Això ho fa ell!”

“iUi que mentida más gorda!”

“Tindràs el valor de negar-ho?!”

“Toma, ¡pues claro! Yo no me meto debajo de ningún sitio, yo fluyo como el ag--”

“Jove mestressa, s'acosta algú.” - aprofitant que estava distret, la Kireko va obrir el cap d'en Zoro com si fos un meló i es va aixecar de la seva butaca, advertint amb el pal a l'ull de l'Atobe que, si bé ella s'havia d'alçar, ell no en tenia permís.

La Nalataia havia trobat en Takuma cardant-se un festí de budells dins d'una cova perduda vés a saber on. Ja li semblava bé que el vampir s'alimentés de tant en tant però tampoc calia ser tan porc menjant. Però si fins i tot se li veia la cara al pobre desgracia— el color, que tampoc era especialment intens, va abandonar la seva cara i la jove presentadora es va quedar glaçada uns segons mentre el seu esgotat cervell processava la informació que, explícitament i en contra de la seva totpoderosa voluntat, li estava arribant. Aquelles parets mai havien estat tan cagades de por, ni tan sols quan aquell assassí de la motoserra va esquartermar els cossos dels seus companys de classe una nit de tempesta i neu. Era tantíssima la por que estaven passant que, ni per proximitat de les ones, ni pel fet que eren pedres i, per tant, poca aigua tenien dins, no van poder evitar deshidratar-se per complet. Ara, en lloc d'una cova, hi havia un bonic penya-segat.

“Sebastian, maco, no t'havia dit que havies de cuidar d'en Hiba-chan? Eh? Que potser no t'ho vaig deixar prou clar? ÉS QUE PARLO ALGUNA LENGUA MORTA PER A TU?! GUAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!” -

el feix d'energia pura que va sortir de la boca exageradament oberta de la Nalataia va impactar directament contra el majordom, que va caure fet mil bocins a terra. Però no va ser l'únic ferit. La Kireko s'havia escudat darrera d'en Zoro i l'Atobe, i ara eren fum. Literalment. Fum que l'Aire remenava igual que una bruixa el caldero.

...juajuaajuajua, ivaya mezcla más rara va a salir de esto! Juajuaajuajua...

“Entonces, ¿tienes al vampiro?”

“Té el teu coi de vampir.” - una espècie de massa sanguinolenta amb quatre pèls rossos va caure als peus de la Kireko.

“¡Joder, me has arruinado toda la diversion!”

“Kireko, escull: o estàs amb mi o contra mi, però les dues coses a la vegada no!”

“Vale, vale, yo no me meto en tus cosas y tú dejas que siga apaleando a cabeza de sapo sin quejarte. Me parece un trato justo.”

“Doncs a mi no!”

“NADIE TE HA PREGUNTADO!”

“Gràcies.” - la Nalataia va deixar els fragments d'en Hibari a terra, com si fos un trencaclosques, i s'hi va asseure davant, amb un tub de cola instantània a la mà. “Bé, si vaig ser capaç de muntar la puta Kallax i el coi de Malm, també podré muntar en Hiba-chan.”

Unes quantes hores després, varies enrabiades més tard i la col·laboració “totalment” altruista d'en Sebastian i l'Ouji, la Nalataia es va alçar triomfal de la sorra, amb els braços ben estesos i cridant d'alegria i joia perquè en Hibari tornava a estar sencer.

“Està viu! ESTÀ VIU!”

“Sembles el doctor Frankenstein.”

“I tu la bandera del Japó i ningú s'ha queixat!” - amb en Hibari muntat de nou, la gimcana ja podia continuar – “Genial! Digues, Hiba-chan, com et trobes?”

“Ma—ma—baaaa. Camió torrada... puja... maaaaa”

“A mi me suena a él mismo.”

“PERÒ COM?!”

“Oye, para hablar conmigo, ite limpias la boca, cacho cerdo! No veas como te huele el pozo. ¿Dónde has metido el buzón, en un estercolero?”

“Verás, todos sabemos que Hitsugaya no sabe mantener la boca cerrada. Siempre quiere tener la última palabra y esta vez... bueno, esta vez ha pasado lo mismo pero Ulquiorra le tenia preparado un regalito y--”

“FI DE LA HISTÒRIA”

“Fin de la historia. Fin de la historia. ¡Merluzo! ¿Es que nadie comprende cuan importante es que nos llevemos todos bien?”

“¡NO TENGAS TANTA JETA! ¿A quién crees que le debemos el problema de convivencia en la casa?”

“¿A cabeza de sapo?”

“Al payaso del espadachín, sin duda.”

“Totalment.”

“Sí, ell és el culpable.”

“Atobe, el teu vot serà decisiu.”

“¡Culpable!”

“Has deshonrat els teus avantpassats! Has deshonrat els teus descende--”

“No crec que en tingui mai.”

“--has deshonrat la teva mascota! I quan la Patchy torni, també la deshonraràs a ella!”

“¡¿NO TE DA VERGUENZA?!”

“La pobre, tan ilusionada con encontrar el amor, y va y se le cruza el simio este de la mononeurona. ¡Que lástima me da la pobre Patchy! ¡Jamás conocerá el amor verdadero!”

“Ni el veritable, ni el de pagament. Ningú amb un mínim de seny deixa que se li acosti.”

“I, per tant, podem concluir que en Zoro no en té, de seny!”

“Lligar-me al capçal de llit, fotre en Pacth sota els meus llençols i tancar la porta amb clau no és, precisament, falta de seny per part meva, colla de gossos!”

“Pero es que tú no te atrevías a confesar tus sentimientos. Sólo te ayudába--”

“Vaig deixar molts clars els meus sentiments, aquella nit, quan em vaig deixar la veu dient-vos de tot menys guapos!”

“Ai, gracias majo.”

“Bé, doncs si en Hiba-chan ja està arreglat, podem continuar amb l'operació “Canviem de color els calçotets d'en Shuu, que sempre els porta negres i, si bé això és molt sexy, una mica de color a la vida no li farà pas mal”!”

“Però no l'haviem de despertar de no-sé-quin-cony de llimb màgic paranormal?!”

“Sí, això també.” - ara que ja hi eren tots, i encara més important, tots els cristalls, la Nalataia es va agenollar a terra i amb el dit índex cobert de sal de mar, va dibuixar a terra una figura poc coneguda pels no iniciats. La presentadora va intentar emular la forma més bàsica, primària i màgica que ha existit mai: el pentàgon octogonal!

“Eeeh, què cony és això?”

“Un pentágono octogonal, la forma más básica, primaria i mágica que existe. ¿Es que no escuchas?”

“Per definició, un pentàgon no pot ser ocotgo--”

“Por definición, un pentágono será como a nosotras nos dé la gana. ¡Y no te pases de listillo o me inventaré un nuevo cuerpo geométrico sólo para doblarte a su imagen y semejanza!” - quan la Nalataia va aconseguir que l'Espai es plegués a la seva voluntat, adoptant la forma sagrada necessària per alliberar en Shuuichi del seu son etern, els primers concursants van començar a caure a terra, dirigits per un precís i encertat cop al tou dels genolls que la Kireko els administrava gràcilment amb una vara d'acer blindat.

Un cop van ser tots a terra, adolorits i remugant per la falta de tac--

“ENS HO PODRÍEU HAVER DIT, NO?!”

“¿Y restarle emoción al momento?! ¡JAMÁS!”

--te, el cercle va quedar tancat. Però l'Ouji, ràpid com una bala, es va alçar i després de subornar degudament en Takuma, va canviar de lloc amb el vampir.

“Eh, això és trampa!”

“Amigo de baja estatura, que yo sepa, esto no es ningún juego. Ni tampoco una partida ilegal de póquer, por lo que el término “trampa” queda fuera de lugar. Lo que has presenciado ha sido un simple intercambio, algo que se llama capitalismo, donde uno ofrece sus bienes a cambio de unos servicios. Bien, por tu cara, interpreto que sabes de lo que hablo. Y te pregunto, ¿tú tienes algo que ofrecer?”

“Potser sí...” - i sense despenjar-se, en Hitsugaya va llançar un parell de petons a l'aire que en Takuma va rebre molt a disgust seu.

“Y por eso tú sigues de rodillas y yo no voy a morir.”

“¡Espera! ¿Como que mori--?!”

“Ya es tarde para reclamaciones. ¡Nala, activa las putas piedras ya!” - la Nalataia era una dona escrupolosa, al cap i a la fi, havia estudiat ciències biològiques i sabia els riscos que corria si tocava segons quines coses si aquestes no havien estat esterilitzades. Com era el cas dels concursants: a ells feia temps que no els netejava a fons ningú, ni tan sols el dia que van entrar a la casa i els van ruixar amb un bon cop de mànega. Així que, per evitar-se sorpreses desagradables, es va enfundar uns bons guants de làtex i, amb cura de no deixar caure els cristalls, els va entaforar un per un dins la boca dels agenollats. Vista la resistència de l'Atobe, que havia estat el primer, la Nalataia va suposar, molt encertadament, que necessitaria ajuda.

“Sebas-chan, si ets tan amable.”

“Serà un plaer, jove mestressa.” - així, i de mutu acord, el majordom i la presentadora van fer caure gola avall dels nois aquells preuats cristalls que tant d'esforç havia costat reunir. L'últim en sentir com li obrien la boca amb unes tenalles va ser en Zoro, que es va negar a deixar-se ennuegar i tan bon punt va tenir la Nalataia al damunt, li va clavar un cop de cap amb tota la seva mala baba. La presentadora va caure rodona a terra, encara amb el somriure de psicòpata delirant als llavis.

“Menudo parking intergaláctico se va a montar...” - la Kireko, sense guants ni vaselina, va agafar el roc brillant de la mà de la seva amiga i, d'un cop de puny als morros, li va encaixar a les dents a en Zoro. “¡A VER SI ASÍ APRENDES QUE DONDE NO LLEGA ELLA, LLEGO YO... A HOSTIAS!” - si algun dels concursants, en algun moment, va pensar que amb la Nalataia fora de combat el seu suplici s'hauria acabat, és que no havien pensat amb claredat. Que la principal instigadora del pla estigués fora de combat no va impedir que el pentàgon octogonal complís la missió que li havia estat adjudicada.

Amb una lluentor molt típica dels malvats de Disney, el cercle es va il·luminar diabòlicament i d'entre els seus límits salats, es van alçar unes sinuoses i efímeres figures de fum que, ràpides com un avi amb

reuma, van trepar per damunt dels cossos paralizzats dels concursants fins arribar a les seves boques. Allà van iniciar el seu descens cap els cristalls que els havien caigut accidentalment dins i--

“I UNA MERDA ACCIDENTALMENT!”

--l'espiral de dolor que acompanyaria els nois durant la resta de les seves vides, va començar. Era com si alguna cosa els cremés per dins, però no amb foc, sinó àcid. Un àcid de baixa qualitat que els deixava un regust agre a la boca i els causava contraccions de zones del seu cos que no tenien músculs per contraure's. Era com deixar caure xocolata fosa damunt d'una bola de gelat de nata i mirar com es fonia lentament, deixant de nou la bola de gelat al congelador i, un cop glaçat, tornar a començar amb més xocolata, però aquesta vegada, encara més calenta per poder desfer la capa de xocolata cristal·litzada damunt de la nata. Era com menjar sushi de wasabi amb arròs de wasabi i peix de wasabi, tot regat amb salsa de wasabi i pebre vermella picant. No es van sentir crits, no al principi, només esbufecs i intents inútils d'agafar aire i fer-lo baixar per uns conductes tan roents que convertien les alenades en vapor.

I quan per fi tot va deixar de cremar, aleshores va començar el dolor de debò. Instal·lats dins els cristalls, els filaments de fum van afilar les urpes i d'un cop sec, van seccionar l'ànima dels miserables concursants. Algunes es van resistir més que d'altres però, amb una mica de paciència i altes dosis d'esgarrapades i pessigades, l'essència més íntima i personal dels nois els va abandonar.

Quan la Nalataia va recuperar la consciència, els seus conillets d'índies s'estaven fets un manyoc de carn i babes a terra, cada un a la seva estranya manera. Alguns havien quedat tombats boca amunt, com en Hibari, que reia històricament. O en Takuma, que feia girar els dits índex al voltant de dues mosques imaginàries. En Kid, per exemple, havia quedat suspès en l'aire i es gronxava d'un costat cap a l'altre mentre intentava que els seus ulls giressin sobre ells mateixos... i li estava sortint regular, perquè un mirava cap amunt i l'altre s'havia apagat per complet. L'Atobe tenia el cap enfonsat a terra, com els estruços i picava el genoll contra la roca, i en Histugaya s'estava arrencant les dents amb unes tenalles per a menjar crancs. En Zoro se subjectava el cap sota l'aixella.

Les gemmes brillaven amb la força de mil tifons i la Nalataia es va afanyar a recollir-les. Ara només calia que en Shuu se les tragués, que acceptés aquelles ànimes que amb tanta dedicació havia recollit i ja podrien tornar a casa.

“Y con esta panda de lelos a piezas, ¿qué vais a hacer? Porque yo solo no me los llevo hasta la casa ini de coña! Vaya viajecito me iban a dar...”

“Nada, nada, los montamos en un pedalo de esos baratitos y los remolcamos hasta el jardín.”

“Va, a despertar en Shuu!”

“Oye, oye--” - l'Ouji va clavar un parell de cops de colze a la Kireko, “¿pero estamos seguros que quiere despertar?”

“Pues no.”

“De què no estàs segura?”

“¿De que no quiera despertar!” - el crit de la Kireko va atraure l'atenció indesitjada de la Nalataia i, per dissimular, la Kireko va agafar una cama de l'Arrancar i se la va endur a la boca. “¿Buaaaaaaaaaaaaaagh! ¿Que hambre tengo, pardiez!” - la presentadora va girar el cap i va seguir a la seva, ignorant el món que l'envoltava i buscant la manera de fer entrar sis cristalls grans com ratolins dins la boca tancada d'en Shuu que, tot i el seu estat d'inconsciència glaçat, es mostrava poc disposat a obrir-la. “No me hagáis chillar otra vez, o la vamos a tener.”

“¿I si no vol despertar, per què l'obliguem? Pobre home, ha patit molt ja. El seu COR deu estar fet una figa seca.”

“Pues porque mi amiga, la loca de las piedras brillantes, cree que es su misión divina joderle la vida al pelirrojo.”

“Y tú no vas a sacarla de su error, ¿verdad?”

“Nah, ¿para qué?”

“Para evitarle el sufrimiento a esa pobre alma no, eso está claro.”

“Va, no seáis cobardicas y dejad que la pobre muchacha lo pase bien.” - tots tres van seguir amb molta atenció els intents de la presentadora per penetrar el glaç que mantenia captiu el seu estimat. Però, per molt que ho va intentar, el gel no cedia. Cansada de tant batallar, la Nalataia es va treure de la butxaca el seu llançaflames edició limitada i, apuntant el taüt a màxima intensitat, va encendre la flama. En Shuu es va alçar de cop, cridant i esberlant el gel.

“Però que t'has begut el poc enteniment que et quedava?!”

“Shuu, t'he alliberat!”

“Eh, no, siento corregirte, pero no. Ha salido él solito. Por su propio pie. De hecho, dudo mucho que en ningún momento hubieses estado encerrado ahí dentro.” - l'Ouji s'havia acostat a la presentadora i, tot i la por que li causava aquell invent del diable que carregava a les seves man--

“Oh, gràcies.”

--ans, causar malestar era el seu hobby preferit. “Ya ves, ¡ha salido en un abrir y cerrar de ojos! Muy atascado no estaria... o sea, ¡fíjate, per si sale más revitalizado de lo que entró!”

“Jo no he entrat enlloc! I tu també t'hauries aixecat si la rareta de la teva xicota t'estigués apuntant amb un llançaflames d'ús militar!”

“¿Uso militar? ¿Eso? Voy a tener que plantearme seriamente lo de invadir vuestro planeta...”

“Jo només volia un dia tranquil a la platja. Ha estat ella qui ha començat a divagar i imaginar coses!”

“Pero, a ver que yo me entere. Si lo único que querías era un poco de calma y paz, ¿por qué no le has dado un pelotazo de morfina?!”

“O laxante para elefantes. Obra milagros, en humanos.”

“I us penseu que no ho he fet?! Vosaltres sabeu la quantitat de diners que em deixo mensualment en formol?! Se m'hi va el sou sencer!”

“Aleshores, hem sacrificat els concursants de manera totalment innecessària només perquè aquest parell no s'entenen quan discuteixen?”

“Que heu fet QUÈ?!”

“Oye, oye, no te pongas exquisito. Ya sabes que Nala se vuelve muy loca cuando le da por esnifar pegamento.”

“Sebastian, ajuda'm a salvar els nois! No hi haurà diners suficients al fons reservat per pagar els suborns... ara sí estem arruïnats...”

“¡Alto ahí, par de sinsangres!”

“A buenas horas vas a salvarles. Da gracias que aún conservemos sus almas y, a lo mejor, tienen a bien volver a meterse en esos cuerpos mutilados kármicamente.”

“El idiota espacial lleva razón. Si no querían quedarse sin almas, que no las hubieran soltado tan fácilmente. Ahora, lo que conviene es controlar a la inestable mental esa del lanzallamas, no sea que se lie a llamaradas con nosotros, que no tenemos culpa ninguna de este desastre.”

“Home, que no en teniu culpa és rebatible.”

“¡Chacho, haz el favor de rebatir al monocromático y cósele la boca!” - mentre en Shuuichi i la Kireko miraven d'aturar l'atac d'ira furibunda de la Nalataia, l'Ouji va agafar els cristalls i es va dirigir cap on eren els seus companys de piset. Tots ells seguien més absents que presents, i desitjant que cap d'ells conservés el sentit comú després d'allò perquè d'aquella manera la vida seria molt més divertida i menys frustrant, el príncep dogurià va encaixar els cristalls entre unes roques que no tenien cap mena de culpa i va començar a moldre-les.

“Quines coses passen, eh, a l'estiu?” - la Nalataia reia nerviosament mentre es mirava els concursants semiparalitzats i encara a mig coure. L'Ulquiorra s'havia assegurat que l'Ouji molia cada gemma correctament al cos on li tocava, en lloc de fer-ho on a ell li havia semblat millor i més adient en un principi: damunt d'unes roques solitàries al fons marí. Ara, i servint-se de les dents dels seus companys, i partint més d'un lligament mandibular, molia les gemmes dins les boques dels concursants.

“Que passen, dius?! Qui ha tingut la fantàstica idea de fer-nos buscar gemmes atrapa-ànimes?!”

“L'Ouji.”

“Vale, si, ¿pero quién ha congelado al pelirrojo?”

“En Hitsugaya.”

“Cert, *mea culpa*.”

“I qui dius que ens ha abocat a la fugida?!”

“¡Vosotros mismos! ¿Cómo podíais pensar que íbamos a dejar que os ahogara de verdad?!”

“Doncs perquè no seria la primera vegada!”

“¡Eso es mentira y no tienes los cojones de decírmelo a la cara!”

“JA HO ESTIC FENT!”

“¡Falacias! Lo que estás haciendo es dejar que te aliñen con polvo de hadas tumbado en la arena. ¡a kilómetros de mí! ¡Cobarde!”

“¿Algo habrá de lo que podamos declararlas culpables, no? Vamos, sólo faltaba eso, ¡que fueran inocentes! ¡Con lo mucho que os hacen sufrir!”

“¡Tú más que ellas, alienígena loco!”

“L'Ouji té raó. La Kireko i jo som culpables... culpables d'estimar-vos tant com per portar-vos a la platja! Però ja veig que no sou prou madurs per valorar els esforços que fem per vosaltres.” - la Nalataia, eixugant-se les llàgrimes amb un mocador que havia vist dies millors, es va allunyar caminant melancòlicament per la sorra.

“¡Espera! ¿Como que “les queremos”? ¡¿Dónde lo pone, eso?! ¡En mi contrato seguro que no!” - la Kireko volia sortir corrent darrera la seva amiga però ara que la marea baixava, hi havia més crancs que mai a la sorra, i ella tenia molta gana. I un arpó, un de ben afilat i punxegut. S'havia plantejat usar-lo contra els concursants rebels però l'esforç no pagava la pena. A més, n'eren molts i algun se'n lliuraria. Quan fossin de nou a la casa ja en faria pinxos, d'ells.

“Què hi fa, de qui fos la culpa? Ara ja està. Aquest plàcid dia ha quedat totalment arruïnat... i ara em tocarà a mi aguantar-li les llàgrimes. L'heu feta bona, colla de desaprensius!”

“Però per què t'empenyes amb nosaltres?!”

“Perquè fer-ho amb la jove mestressa pot ser perillós, o és que han estat als llimbs durant tota aquesta èpic aventura?” - en Sebastian s'encarregava de reencaixar les peces disperses dels concursants, tot esperant que les gemmes moltes fessin el seu efecte i acabessin de cimentar correctament tota aquella colla. De passada, pensava en el menú de les pròximes setmanes: calia que fos sa alhora que abundant, i no perquè la jove mestressa Nalataia tingués gaire gana últimament, sinó perquè la jove mestressa Kireko solia menjar-s'ho tot abans no arribés a la taula. Una vegada la va enxampar menjant massa crua de galetes abans i tot que l'hagués feta. L'Univers i ell encara provaven de trobar-hi una explicació...

“Sigui com sigui, això ni han estat vacances ni ha estat res! Hauríem estat millor si ens haguéssiu tancat a

la sauna a màxima temperatura!”

“No des ideas, Kid... o aún vamos a terminar mal el día.”

“Més encara?”

“Ho trobo força impossible, la veritat. Ens han apallissat, mig ofegat, torturat, xuclat l'ànima, trossejat, reconstruït i per acabar-ho d'adobar, ENS ESTAN CULPABILITZANT DE COSES QUE ESCAPEN AL NOSTRE CONTROL! De debò pot acabar pitjor tot plegat, eh? EH?!” - amb la Nalataia perduda en el seu món de llàgrimes i desconsol, la Kireko caçant crancs al crit de “iEnsaladillaaaaaaaaaaaaaa!” i en Shuuichi dividit entre socórrer el seu amor o fuetejar els concursants amb filferro roent, els nois de la casa veien venir que les pròximes setmanes no series fàcils. A ningú se li escapava que l'humor de les presentadores no seria el més òptim per a portar les regnes d'un programa de qualitat reconeguda com GranOtaku. Els índexs d'audiència pujaven com l'escuma dia a dia... i els beneficis generats pels patrocinadors semblava que no cessaven mai. Les dues presentadores vivien un somni, rodejades de luxe i opulència. Cada vegada que les seves cares sortien per televisió, la borsa petava d'alegria! Però elles es mantenien íntegres i constants, fidels a la seva tasca, sempre pendents d'aquells que les havien propulsat a la fama, a la glòria, a la...

“MERDA! A la merda les enviarem d'una coça al cul!”

“Eres muy pelota. Hasta cansino, diría yo. Déjalo ya, que no te van a subir el sueldo.”

“Jo vull marxar a casa. Tinc gana. I fred. I son. I em vull morir en un lloc conegut.”

“Nosaltres comptem com a coneguts, no?”

“Exacto. Podemos darte la extremaunción aquí mismo y mandarte al otro barrio de un sopapo. Seguro que cabeza de sapo lo haría encantado, ¿verdad?” - en resposta a la pregunta del seu company, en Zoro va desembeinar la seva espasa, disposat a partir per la meitat el seu company més poruc.

“No, és igual. He canviat d'idea. Gràcies.”

“Pues ahora te mereces una buena somanta de palos, ipor tocapelotas!” - armat amb la seva raqueta invencible i molt ben acompanyat per en Zoro, l'Atobe va perseguir en Kid per la platja, rient igual que ho faria un sociòpata lliure per la ciutat - ¡Pero ven aquí! ¡No temas! ¡Si te queremos mucho!”

“Sí, vine a jugar, desgraciat! No volies dinyar... DONCS DINYA, CASUM TOT, DINYAAAAAAAAA!”

“Esto se nos está yendo de las manos. Digo.”

“Si tant t'amoïna, per què no els atures, oh gran Senyor de l'espai?”

“Porqué soy alienígena, no imbécil. ¿Tú sabes cómo puede terminar mi hermoso cuerpo si me meto entre esos tres?”

“Depèn de si acabes amb el cul davant l'Atobe o no.” - en Hitsugaya i en Hibari havien preferit quedar-se asseguts a la sorra, contemplant tranquil·lament l'aniquilació del seu company qui, per molt que corria, no semblava deixar enrere els seus captors. Quan van veure que en Kid ensopegava amb la seva ombra i queia de morros a terra, van saber que seria l'última vegada que el veurien d'una peça.

“Ara sí! Ara sí que m'ho passaré bé!” - en Zoro va alçar l'espasa. Tot ell ràbia i ira, la va deixar caure damunt del Déu de la Mort amb traïdoria, premeditació i nocturnitat.

“¡Pero si son las seis de la tarde! ¡De Julio! ¡¿Cómo puede contar eso como nocturnidad?!”

“Vaya, ¿ya te has despertado? Y yo que fantaseaba con poder seguir con mis lecciones de anatomia... En fin. ¡BUENOS DÍAS, CABEZA DE SAPO! ¡Arriba, arriba! ¡Un, dos!” - en Zoro sentia la llengua com si fos una espardenya seca i vella, impregnada d'olors desagradables i usades durant anys sense veure una rentadora.

“NO CRIDIS! PER QUÈ CRIDES??!”

“¿Y por qué gritas tú?”

“Què ha passat?” - en Zoro es va incorporar i li van caure els intestins de dins l'estomac. Era cent per cent cert que l'Ouji havia estat fent classes d'anatomia. Vivisecció, n'havia dit ell. Amb cara de males puges però poc sorprès, l'espadatxí es va recol·locar les vísceres i va tancar la cremallera que, temps enrere, el parell de presentadores boges li havien instal·lat, cansades de pagar un cirurgià cada vegada que l'esbudellaven. L'Ouji remugava malhumorat que ningú entenia el seu art.

“Què recordes?”

“Que estava a punt de jugar a tallar la síndria amb el cap d'en Kid.”

“Oh, genial! Ara el meu cap és un mètode d'entreteniment pel senyoret! Doncs ben fet per part de l'Atobe!”

“Ben fet? El què? Què coi m'ha fet aquell tarat oportunista?!”

“Nada que tu trasero vaya a recordar.” - va dir el tenista, picant l'ullet al seu company. Immediatament, el mecanisme de defensa ancestral d'en Zoro es va activar... fins que va recordar que ja li havien cardat en l'aire feia temps, així que va optar per seure com més lluny de l'Atobe millor. Va ser aleshores quan es va adonar que tornaven a ser a la casa.

“Sí, exacte... llar, dolça llar. Al final, tantes punyetes i tantes hòsties amb el coi de platja, i els ha costat ben poc tornar a tancar-nos aquí dins. Oh, i no funciona la sauna.”

“Ni la sauna, ni la dutxa, ni res que funcioni amb aigua, perquè no han pagat les factures!”

“Tanto dinero que tenían, tantos beneficios que amasaban... ¡pero las facturas se las comieron los perros! ¡¿Qué perros?!”

“¡Los que a nosotras nos vengán en gana! ¡A ver si vamos a tener que daros explicaciones a vosotros, A VOSOTROS!”

“No, només als de la companyia...”

“Nah, ésos ya están sobre aviso.”

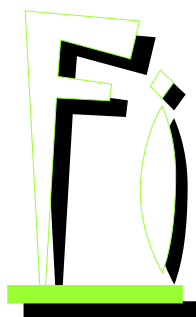
“Ah, si?”

“¡Toma! Como vuelvan a demandarnos por no pagar sus ridículas facturas, ¡los quemo vivos, QUE SON ESCORIA! ¡Buajajajajajajajaja!”

“Pues que bien, todo ha vuelto a la normalidad.” - amb l'escepticisme dibuixat al rostre, els concursants van mirar l'Ouji, que s'estava assegut al seu majestuós tron, i van sospirar, conscients que les seves vides seguien penjant d'un fil. Un fil que es deia Nalataia i que s'aguantava a la paret gràcies a una xinxeta anomenada Kireko.

“Ei, ei, hola! Hola! Sóc aquí! Sóc jo, en Zura! El vostre fidel amic! Hahaha, així que us heu descuidat de mi, eh?! Ai, dolento-... eh? Ei, que no hi ha ningú? Hola? Hola! HOLAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!” - va cridar en Zura, sol a la platja, mentre la lluna treia el cap i se'n fotia d'ell a pulmons plens.

(JA TORNAR)